

MARÍA
MARTÍNEZ

SINÄ
JA MUITA
LUONNON-
MULLISTUKSIA

BAZAR

MARÍA
MARTÍNEZ

SINÄ
JA MUITA
LUONNON-
MULLISTUKSIA

Suomentanut Satu Ekman

BAZAR

Suomentaja kiittää Suomen Kulttuurirahastoa saamastaan tuesta.

Otteet ja muunnellut otteet L. M. Montgomeryn teoksesta *Annan nuoruusvuodet* sivuilla 7, 136 ja 215 on suomentanut Hilja Vesala.

Otteen Rabindranath Tagoren teoksesta *Villilinnut* sivulla 89 on suomentanut Pertti Seppälä.

Otteen Haruki Murakamin teoksesta *Kafka rannalla* sivulla 139 on suomentanut Juhani Lindholm.

Otteen William Shakespearen teoksesta *Venetsian kauppias* sivulla 183 on suomentanut Alice Martin.

Otteen Jane Austenin teoksesta *Ylpeys ja ennakkoluulo* sivulla 253 on suomentanut Kersti Juva.

Otteen Isabel Allenden teoksesta *Henkien talo* sivulla 331 on suomentanut Jyrki Lappi-Seppälä.

Otteen Jack Kerouacin teoksesta *Matkalla* sivulla 343 on suomentanut Markku Lahtela.

Otteen Lauren Oliverin teoksesta *Kuin viimeistä päivää* sivulla 413 on suomentanut Tero Valkonen.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Satu Ekman
Copyright © María Martínez 2019
Espanjankielinen alkuteos *Tú y otros desastres naturales*,
Editorial Planeta S. A. 2019

1. painos
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952- 403-271-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Celialle ja Andrealle. Annoin teille elämän,
mutta te olette opettaneet minut elämään omaani.*

Täytyyhän olla raja kaikille niille erehdyksille, joita ihminen voi tehdä, ja kun olen tehnyt ne kaikki, niin on siinä piste ja päätös. Se on sentään hyvin lohdullinen ajatus.

LUCY MAUD MONTGOMERY

Annan nuoruusvuodet

Päättämätön

1. päätöksentekoon kykenemätön t. sitä välttävä. / **2.** jota ei ole päätetty, keskeneräinen. / **3.** Harper Weston.

Isoäitini tapasi sanoa, että vain aika näyttää, onko päätös mennyt nappiin vai päin mäntyä. Ja siinä hän oli oikeassa. Vasta päivien, kuukausien tai jopa vuosien jälkeen voi sanoa, onko valinta osunut oikeaan.

Kieltäydyin kauan sitten opiskelupaikasta Vancouverin British Columbian yliopistossa, josta olisin päässyt helposti suorittamaan taloustieteen jatko-opintoja Sauderin tiedekuntaan, ja kirjoittauduin sen sijaan Toronton yliopistoon opiskelemaan yleistä kirjallisuustiedettä.

Haaveissani oli ura kustannustoimittajana ja vähittäinen yleneminen kustantamon johtajaksi. Niittäisin mainetta, minut muistettaisiin henkilönä, joka löytäisi J. K. Rowlingin tai Paula Hawkinsin kaltaisia menestyskirjailijoita tai uuden John Greenin.

Vähempään en tyytyisi, sillä halusin näyttää, että päätökseni ei ollut mikään oikku eikä alituista isän uhmaamista, hänen minuun kohdistamiensa odotusten tarkoituksellista rikkomista.

Kolmantena lukuvuotena sain jo vuosikurssini parhaita arvosanoja ja pääsin luovan kirjoittamisen opettajani suosituksesta harjoittelijaksi Simon & Schuster -kustantamon Toronton-

-toimistoon. Tehtäväni rajoittuivat kahvinkeittoon, postinjakeluun ja soittopyyntöjen jättämiseen, mutta heti kustantamon ovesta astuttuani tiesin, että riskinotto oli kannattanut.

Seuraavana vuotena jouduin turvautumaan kaikkiin mahdollisiin poppakonsteihin yhdistääkseni yliopisto-opinnot ja työharjoittelun keskenään, mutta se ei haitannut, sillä näin jo tulevaisuuteni selvästi. Olin suunnitellut kaiken viimeistä yksityiskohtaa myöten, jokaisen askeleen ilman yllätyksiä. Vielä yksi vuosi, ja valmistuisin kandidaatiksi. Silloin minulla olisi vakituinen työpaikka nuortenkirjallisuuden nuorempana kustannustoimittajana, ja samalla voisoin suorittaa tohtorintutkimtoa, joka takaisi minulle kustannusmaailmassa aikanaan etuoikeutetun aseman.

Saavuttaisin tavoitteeni ajan ja aherruksen myötä. Onnis-tuisin vailla apua, omin neuvoin. Näyttäisin isälle, että hän oli erehtynyt minusta, että minä menestyisin alalla kaikin puolin ja että hänen halveksuntansa oli vain vahvistanut minua.

Sitä isoäiti ei koskaan kertonut, miten päätöksentekoon kuluvasta ajasta selviytyy. Kun harkitsee päätöstä, joka voi muuttaa loppuelämän. Vaikeinta onkin taistella tukahduttavaa hämmennystä, epäröintiä ja empimistä vastaan. Ahdistusta, unettomuutta ja huteraa oloa vastaan. Kunnes kompassin neula viimein pysähtyy osoittamaan johonkin suuntaan.

Sen jälkeen täytyy vain hypätä ja luottaa siihen, ettei ruh-joudu kappaleiksi. Sillä vaikka epävarmuus kuristaa kuin köysi kaulan ympärillä, muuta ei voi tehdä kuin odottaa ja katsoa, onko valinta oikea.

Hyppyä edeltävä aika oli todellista kidutusta minunkaltai-selleni päättämättömälle, epävarmalle ja pelokkaalle ihmiselle. Ihan totta, kuka tahansa psykoterapeutti olisi hieronut käsiään yhteen nähdessään minut vastaanottonsa odotushuoneessa.

Valitseminen, päättäminen ja tekoihin tarttuminen avasivat ikkunan kammottavalle jyrkänlelle. Tasapainottelemaan keskelle omia haaveita ja muiden toiveita. Tilanteeseen, jossa pelkäsin pettäväni läheiseni ja samalla valehtelevani itselleni.

Sellainen olin ollut lapsesta saakka. Tuntui että joka kerta, kun katsoin peiliin, unohduin tuijottamaan tuntematonta. On vaikeaa tunnistaa itsensä, jos on jatkuvasti yrittänyt olla joku muu.

Kun on koko elämänsä pyrkinyt toimimaan muiden silmissä mallikkaasti, täyttämään muiden odotukset tutustumatta vähääkään itseensä, omaa persoonallisuutta on mahdoton kehittää. Ja vailla persoonallisuutta niinkin yksinkertainen asia kuin mekon valitseminen voi käydä ihan helkkarin hankalaksi. Yhtä monimutkaista on päättää elämänsä seuraavista neljästä- tai viidestäkymmenestä vuodesta. Kun jo luulee, että kaikki on selvää, suunnitelmat voivat romuttua.

Niin minulle kävi.

Hetkessä turvaverkkoni repesi ja jalkojeni alla oli vain tyhjää. Täydellinen suunnitelmani, toive josta haaveilin enemmän kuin mistään muusta, hajosi jälleen kerran kysymyksiksi ja epäroinniksi. Sillä mikään ei ole pelottavampaa kuin salaisen unelman toteutuminen.

Kaikki alkoi kirjeestä, lahjasta ja miehestä, joka oli yhtä eksyksissä kuin minä.

Kirja, joka on eloton,
herää ansaitsemaansa elämään;
kirja, joka pelastaa hirviöiltä,
tuntuu kodilta, ja kun astuu sisään,
se tuntuu paikalta, johon tahtoo jäädä.

MARWAN

Los amores imparables

KIRJE

Kirjat ovat kuin elämä, ja elämän lailla ne kaikki sulkevat sisäänsä salaisuuksia. Ne ovat kuin kätkeytyä aarteita ja vaietuja totuuksia sisältäviä arkkuja, jotka odottavat avaajaansa päästääkseen arvoitukset vapaaksi. Ne ovat fiktiiviseen maailmaan veistettyjä, aitoon sydämeen kaiverrettuja sanoja.

Olen aina pitänyt kirjoja pieninä rippituoleina, joissa kirjailija paljastaa syvimmit salaisuutensa. Kirjailijan tapana kertoa maailmalle, mikä valaisee tai pimentää hänen sieluaan. Hänen keinonaan vapautua taakasta, jota ajan mittaan kertyy harteille. Kirjan sivuille kertyy tarinoita rakkaudesta, syyllisyydestä, himosta ja monista muista tuntemuksista, koska niillä on tarve tulla kerrotuiksi, eivätkä ne muutoin pääsisivät päivänvaloon. Alaviitteitä, jotka avautuvat ainoastaan niille, jotka näkevät suljetuin silmin. Niinpä olen lukenut kirjoja aina asiattoman uteliaisuuden vallassa, antaen oletusten ja tuntemusten kuiskuttaa korvaani, piilekö puhdistavalta, realistiselta ja samaan aikaan mahdottomalta haiskahtavassa kertomuksessa kenties palanen totuutta.

Kirjoilla on outoa valtaa, vaikka kaikki eivät sitä havaitse. Elämme niissä aikamme, ja myöhemmin ne elävät meissä. Teoksen ja lukijan täydellinen symbioosi kasvattaa kumpaakin osapuolta.

Kirjat tuovat iloa; myös kaikkein surullisimmat ja kammottavimmatkin kirjat saattavat herättää muistoja, jotka tuovat hymyn huulille. Kirjat ovat talvi-iltoja takkatulen ääressä, kevätaamuja puistossa, kesälomapäiviä rannalla, syksyisiä kävelyretkiä ja jalkojen alla kahisevia lehtiä.

Lisäksi kirjat tuoksuvat hyvältä. Hitto soikoon, kirjojen tuoksua ei voita mikään! En ymmärrä, miksi suuret hajuvesituottajat eivät ole vielä hyödyntäneet sitä markkinoilla. Sel-laista lukutoukkaa ei olekaan, joka ei pyykätessään haluaisi käyttää uudelle kirjalle tuoksuvaa huuhteluainetta! Tai partavettä, jossa häivähtää muste ja kierrätyspaperi. Ilmanraikastinta, jossa lehahtaa vanhan kirjoituksen aromi. Ensipainoksen ominaisuus. Kirjastolle tuoksuvaa deodoranttia...

Olisi ihanaa hengittää noita tuoksuja kaiken aikaa joutumatta työntämään nenäänsä kirjaniteeseen sen näköisenä, että imppaa jotain epäilyttävää ainetta.

Kirjat ovat aina olleet minun turvani, syli johon piiloudun, kun elämä potkii päähän. Kirjan ottaminen hyllystä, kannen avaaminen ja ensimmäisen sivun selailu tuntuu samalta kuin haukkaisi raitista ilmaa sen jälkeen, kun on ollut iäisyyden hengittämättä. Kirjat lääkitsevät surua, huolta, pelkoa ja jopa särkynyttä sydäntä. Rohkenisin jopa sanoa, että ne parantavat kaiken, kunhan kohdalle osuu oikea teksti.

Nyt, kun valehtelin ja uskottelin itselleni, että päätös olisi helppo, en kuitenkaan saanut ensimmäisestä sivusta tarvitsemaani lisähappea, en vaikka edessäni oli yhden lempikirjailijani, Alice Hoffmanin, uutuus. Edes hän ei pelastanut minua siitä hämmentävien ja tuskastuttavien ajatusten suosta, johon olin viime päivinä vajonnut.

Laskin romaanin uutuuspöydälle ja laahustin lastenosaston nurkkaan sijoitettua nojatuolia kohti. Lysähdin huokaisten

lyijylasijalkalampun himmeään oranssiin hehkuun. Se oli lempinurkkaukseni koko kirjakaupassa. Olin istuskellut siinä jo pienenä tyttönä, jolloin jalkani eivät olleet ylettäneet lattiaan. Totta puhuen se kirjakauppa oli lempipaikkani koko maailmassa. Olinhan minä varttunut siellä.

Isoäitini osti kaupan neljäkymmentä vuotta sitten, sen jälkeen kun hänen miehensä, minun isoisäni, oli jättänyt hänet selittäen, että lähti Montrealista Yukoniin etsimään kultaa. Sen koommin hänestä ei kuultu.

Isoäiti sijoitti pienen perinnön kosteaan, rapistuneeseen kivijalkaliikkeeseen ja loihti siitä Le Plateaun kaupunginosan maagisimman paikan. Alussa oli tiukkaa, varsinkin kun hänellä oli kasvatettavanaan pieni tyttö, minun äitini, mutta hän pärjäsi ja rakensi kummallekin tulevaisuuden novelleja, romaaneja ja harrastekirjoja notkuvien seinien sisällä.

Hän antoi kirjakaupalle nimeksi Shining Waters. Kyllä, aivan niin kuin Tumma päilyvä aallokko L. M. Montgomeryn Anna Shirleystä kertovissa kirjoissa. *Annan nuoruusvuodet* oli hänen lempikirjansa, niin kuin äidin ja minunkin. Äiti opetti sen avulla minut lukemaan ja antoi siten ihmeellisimmän lahjan, jonka olen koskaan saanut, valtavan lukuinnostuksen ja salaisen haaveen rohkaistua joskus kirjoittamaan itsekin.

Minulla on häntä ikävä.

Minulla on heitä kumpaakin ikävä.

– Ei se muutu miksikään, vaikka lukisit sen tuhat kertaa.

Kohotin katseeni ja näin Francesin silmäilevän minua tiskin takaa. Hänen ympärillään oli kasoittain laskuja ja tili-kirjoja. Hän viittasi kädellään, ja vilkaisin kirjettä, joka oli jotenkin ilmaantunut jälleen taskusta sormieni väliin.

– Tiedetään, mutta en vieläkään ymmärrä, miksi. Isoäiti jos kuka tiesi, että olen asettunut Torontoon. En minä tänne voi

palata, tuhahdin ja vajosin vielä syvemmälle nojatuoliin. – Aika epäreilu vaatimus.

– Ei hän sinulta mitään vaadi, Harper. Hän on jättänyt sinulle perinnöksi arvokkaimman omaisuutensa ja vallan valita, mitä sillä teet.

– Mutta miksi minulle? Miksi hän ei jättänyt perintöä sinulle? Se olisi ollut kaikkein luonnollisin ratkaisu.

– Koska Sophia tunsu minut ja tiesi, että minua ei sitonut tähän kaupunkiin mikään eikä kukaan muu kuin hän. Puhuimme asiasta monta kertaa, varsinkin hänen viimeisinä kuukausinaan. Jos hän lähtisi ensin, minä palaisin Winnipegiin. Siellä minulla on sisar ja sisareni lapset. Muuta sukua minulla ei ole.

Sipaisin paperin karheaa pintaa.

– Luulin, että minä olen sulle sukua, sanoin hiljaa.

Frances tuli luokseni tiskin takaa. En pystynyt katsomaan häntä silmiin, ennen kuin tunsin hänen tarttuvan levottomaan käteeni. Hänen huulillaan värähti pieni, surullinen hymy. Muistin, etten ollut kärsimyksineni yksin.

Hän oli elänyt yhdessä isoäidin kanssa viimeiset kolmekymmentä vuotta. Jo pikkutyttöinä heistä oli tullut erottamattomat ystävykset. Aikuistuttuaan he jatkoivat elämää kumpikin tahollaan, toinen toista tukien. Kun isoäiti meni naimisiin, Frances oli paikalla. Myös silloin, kun äiti syntyi. Ja myöhemmin, kun isoisa häipyi, Frances jäi isoäidin rinnalle. Kunnes jonakin päivänä ystävyys syveni rakkaudeksi.

Tai ehkä he olivat rakastaneet toisiaan aina mutta eivät vain olleet uskaltaneet myöntää sitä itselleen.

– Totta kai olet minulle sukua. Rakastan sinua, Harper, mutta minun paikkani ei ole täällä. Täällä on liikaa muistoja.

Purin huulta ja yritin pidättää kyyneliä. Hautajaisista oli kulunut viikko. Kolme päivää testamentin tiedoksiannosta

perunkirjoitustilaisuudessa, jossa sain isoäidin kirjoittaman kirjeen. Minun oli vieläkin vaikea uskoa, etten näe häntä enää koskaan.

Olin murheissani ja isoäidille vihainen. Kuukausien ajan hän oli salannut minulta, että imukudossyöpä riudutti häntä nopeasti hengiltä. Hän oli salannut sen meiltä kaikilta. Ja vaikka ymmärsin syyt, hänen vaikenemisensa riipaisi syvältä.

En saanut mahdollisuutta hyvästellä häntä. Enkä toistaa, kuinka paljon häntä rakastin ja kuinka kiitollinen olin kaikesta mitä hän oli tehnyt hyväkseni. Hän oli ainoa, joka oli auttanut minua säilyttämään muistikuvan äidistä, tutustumaan tähän vähitellen, sillä minä olin ollut liian pieni jäädessäni ilman äitiä. Isoäiti oli ainoa, joka ei unohtanut häntä, ja ainoa, joka ei unohtanut minua.

Puristin Francesia kädestä ja hymyilin takaisin. Hän katsoi sinisiin silmiini ruskeilla silmillään, ja näin niissä särkyneen sydämen. En voinut romahtaa hänen edessään.

– Frances, isoäiti rakasti sinua.

– Tiedän, ja minä häntä.

– Milloin olet lähdössä?

– Parin kolmen viikon päästä. Kunhan saan tilit, maksut ja kirjanpidon ajan tasalle. Sophia oli niissä asioissa aivan avuton.

Frances taputti minua polvelle.

– Panen kaikki sellaiseen järjestykseen, että voit avata liikkeen vailla huolen häivää.

– En vielä tiedä, jääkö tänne.

Frances nousi seisomaan, huokaisi ja palasi tiskille paperikasojen ääreen.

– Olen myös puhunut asianajaja Norrisin, isoäitisi juristin, kanssa. Saat häneltä apua, jos päätät myydä kaupan.

Myydä. Sana kuivasi suuta ja kipristi vatsaa, sillä on luonnonvastaista luopua jostakin sellaisesta, jota pitää kotinaan. Mutta mitä muutakaan voisin tehdä. ”Jäädä”, kuulin äänen sanovan päässäni. Siitä viisi. Täyttelin kirjeen ja panin sen talteen.

Puhelin soi. Se oli todennäköisesti sisareni, joka halusi jälleen kerran muistuttaa minua illaksi sopimastamme tapaamisesta. Hayley oli sääntillinen perfektionisti ja ikuinen kontrollifriikki. Minun täydellinen vastakohtani. Luovat ihmiset ovatkin luonnostaan epäjärjestelmällisiä. Tai niin minulla oli tapana selittää itselleni, kun en tahtonut myöntää olevani kävelevä katastrofi.

Kaivoin kännykän housujeni takataskusta ja vilkaisin näyttöä. Ihoni meni kananlihalle ja sävähdin päästä varpaisiin. Puhelin soi yhä kädessäni, joka tärisi kuin kuoliniskua odottaen.

– Etkö vastaa? Frances kysyi.

Katsoin häntä ja pudistin kipakasti päätäni.

– Se on isä.

Hän odotti tovin, tutkaillen kauhistuneita kasvojani.

– Etkö halua tietää, mitä asiaa isälläsi on?

Nousin seisomaan ja työnsin puhelimen takaisin taskuun. Meillä kaikilla on ongelmamme, puutteemme ja heikkouktemme. Minun ongelmani oli se, etten halunnut vastata isän puheluihin.

– Kyllä minä tiedän, miksi se soittaa. Samasta syystä kuin eilen illalla ja eilen aamulla. Ja toissa päivänä.

Siirryin tiskin ääreen, nojasin kyynärpäällä pöydän puupintaan kassakoneen toiselle puolelle. Kuten kaikki muukin kirjakaupassa, kassakone oli vanhanaikainen, ja siksi minä pidin siitä.

– Isä haluaa, että myyn talon ja kirjakaupan ja muutan Torontosta. Se haluaa myös, että lopetan yliopisto-opinnot

ja harjoittelun kustantamossa ja aloitan työt sen firmassa. Sitä se haluaa, taluttaa mua lyhyessä lieassa. Enkä todellakaan ymmärrä miksi, eihän se siedä mua silmissään. Ei ole ikinä sietänyt.

Frances työnsi kuittivihon laatikkoon ja kirjoitti kanteen jotakin.

- Oletko joskus kysynyt?
- Ai kysynyt mitä?
- Että miksi hän ei siedä sinua.
- En, vastasin väistellen.

Olin kyllä yrittänyt, olin todellakin, mutta en saanut koskaan sanaa suustani, kun hetki koitti. Pelkäsin vastausta. Vastausta, joka selittäisi hänen kovan ja kylmän käytöksensä. Ainoastaan minua kohtaan.

Pienenä luulin, että olin ehkä hajottanut tai hukannut jotakin hänelle arvokasta, ja pohdin asiaa tuntikausia, kuljeksin kotona etsimässä johtolankaa, joka veisi minut rikkeeni jäljille, jotta voisin korjata asian. Sitten päättelin, että kaikki johtui vaaleasta, kiharasta tukastani, hänellä ja sisaruksillani kun oli suorat, mustat hiukset. Kuvittelin, että erilaisuuteni häiritsti häntä, joten leikkasin hiukseni puutarhasaksilla ja tummensin ne kenkäplankilla. Hän suuttui niin, että olisi halunnut lähettää minut tyttökouluun Ottawaan. Onneksi isoäiti ehti hätiin. Myöhemmin, kun kasvoin aikuiseksi, ajattelin etten muuten vain kelvannut hänelle. En ollut tarpeeksi älykäs, kaunis, sivistynyt enkä vahva... En ollut missään riittävän hyvä.

Frances veti nopeasti henkeä ja avasi suunsa:

– Kulta pieni, sinä olet aikuinen nainen. Olet kaksikymmentäkaksivuotias ja olet asunut itseksesi jo neljä vuotta. Et saisi enää pelätä isääsi tuolla lailla.

– Enhän minä isää...

Frances porasi minuun niin läpitunkevan katseen, että keskeytin nolon valheeni. Hän tunsi minut liian hyvin.

– Kaikki on paljon helpompaa, kun olen kaukana eikä minun tarvitse tavata häntä.

– Mutta nyt olet täällä ja huomenna sinun on pakko tavata hänet. Vastaamatta jättäminen ei ehkä ole se kaikkein fiksuin ja kypsien ratkaisu.

Kumarruin ja painoin pääni pöydän puupintaan. Vilkaisin Francesia syrjäsilmillä ja häivytyin viattomimman hymyni.

– Jos väitän olevani sairaana, minun ei tarvitse tavata häntä.

Kuten odottaa saattoi, Frances antoi minun kuulla kunniani.

– Sinun siskosi menee huomenna naimisiin! Et voi tehdä Hayleylle niin!

– Tiedetään, tiedetään... Se oli hölmö idea, ehätiin sanomaan, vaikka olinkin ajatellut asiaa ihan vakavissani.

Frances vilkaisi minua epäillen, mutta pian ilmeessä oli jo ymmärtämystä.

– Isäsi ei voi pakottaa sinua tekemään yhtään mitään, Harper.

– Nolan Weston ei koskaan hyväksy kieltävää vastausta, vaan saa aina jollakin tavoin tahtonsa läpi. Siihen saattaa mennä aikaa, mutta isä onnistuu aina.

– Ehkei tällä kertaa.

Hymyilin, koska halusin uskoa häntä, mutta ahdistuksen ja levottomuuden muuri pysäytti järkeväen ajattelun samalla kun epävarmuus alkoi vallata elintilaani vain siksi, että tiesin tapaavani isän seuraavana päivänä. Kolme päivää samalla viikolla oli ennätys, joka ylitti moninkertaisesti koko vuoden tapaamiset. Niitä ei ollut ollut yhtään.

Sisään astui pari asiakasta, ja Frances riensi palvelemaan heitä. Minä menin istumaan nojatuoliin, jonne olin jättänyt

isoäidin kirjeen. Tarkoitukseni oli työntää se kuoreen, mutta jäin uudelleen lukemaan sanoja, jotka osasin jo ulkomuistista.

Harper,

jos luet tätä, tiedät jo viimeisen taktoni.

Olet varmaankin hämmentynyt, ja vihainenkin, mutta sinun täytyy ymmärtää, etten voinut kertoa. Olisit luopunut kaikesta ja tullut luokseni, enkä halunnut sinun tekevän sellaista ubrausta.

Rakastan sinua niin paljon, etten halua sinun näkevän hii-pumistani.

Olen myös sitä mieltä, että jokaisella on oikeus päättää, kuinka elää viimeiset päivänsä, ja minä elän periaatteeni mukaan, vailla tunnontuskia. Haluan lähteä sillä tavoin, vapaana, olematta kenellekään rasite. Se voi kuulostaa itsekkäältä, mutta mitään näin pyyteetöntä en ole koskaan tehnyt.

Jonakin päivänä ymmärrät minua, ja tiedän, että annat anteeksi.

Sinulla on varmaankin paljon kysymyksiä. Miksi jätin kaiken sinulle? Miksi en jättänyt perintöä sisaruksillesi? Vastaus on yksinkertainen. He ovat erilaisia, he ovat aina ajatelleet enemmän tuottoja ja hyötyä, joten jos jokin ei ole kannattavaa...

Talo ja kirjakauppa ovat koko omaisuuteni. Ne eivät ole minikään arvoisia, mutta ne ovat täynnä elämän mittaisia muistoja ja hetkiä. Unelmia.

Tiedän, että olet puurtanut kovasti tavoitteesi eteen. Tiedän myös, että luulet eläväsi juuri sitä elämää, josta olet aina haaveillut. Mutta kun katson sinua, näen yhä sen pienen tytön, joka järjesteli mieluummin kirjoja hyllyyn kuin leikki muiden lasten kanssa. Suositteli innoissaan luettavaa ja haaveili joskus kirjoittavansa omia kertomuksiaan. Tunnistan sinussa yhä sen saman tytön ja näen silmissäsi saman behkun ja palon. Siksi haluan antaa sinulle mahdollisuuden toteuttaa toiveesi.

Pidä kirjakauppa ja kirjoita siellä, toteuta unelmasi siellä.

Miksi työskentelisit julkaisemalla muiden ihmisten kirjoja, kun voit kertoa maailmalle omia tarinoitasi? Sinulla on lahjoja, on aina ollut. Älä pelkää unelmia, sillä ilman niitä emme olisi paljon mitään.

Jos teen virhearvion ja palaat entiseen elämäsi Torontoon, et pysty pitämään kirjakauppaa pystyssä. Ole kiltti ja etsi siinä tapauksessa joku, joka osaa aidosti arvostaa sitä.

Olen paboillani, jos olen sotkenut elämäsi tällä viimeisellä tabdollani. Voisin keksiä tekosyyksi iän ja kaikki ne kamalat kipulääkkeet, joita minun on pakko käyttää, mutta silloin valehtelisin.

Haluan uskoa, etten anna sinulle perinnöksi taakkaa vaan vapauden.

Harper, olen niin ylpeä sinusta ja siitä naisesta, joksi olet kasvanut, että lähden rauhallisin mielin äitisi luo.

Pidämme sinusta aina huolta.

Muista olla oma itsesi. Sellaisena olet täydellinen.

SOPHIA

Vedin suuni mutruun. Tunsin rinnassa piston, joka ei lakannut millään.

Aistin Francesin kosketuksen olkapäälläni ja karamellintuoksuisen leyhähdyksen ympärilläni. Viime päivien painolasti purkautui kerralla, ja purskahdin itkuun.

– Anna itkun tulla, surun näyttämisesä ei ole mitään väärää.

Ääni oli niin lempeä, kuten hänellä aina, että itku ei hellittänyt millään.

Nyyhkytin nikotellen ja katsoin häntä uudelleen.

– Ensín lähti äiti. Nyt isoäiti on poissa ja sinä aiot lähteä Winnipegiin. Onko Winnipeg edes oikea sana? minä morkasin, vaikka tiesin olevani epäreilu häntä kohtaan.

Frances pyyhki poskiltani pari kyyneltä ja katseli minua viipyillen. Hän silitti hiuksiani tyvestä latvoihin asti, siveli niitä niin hellästi, että minulta pakeni tukahtunut nyyhkäys.

– Kyllä sinä pärjää, Harper. Olet vahvempi kuin luuletkaan. Ellen olisi siitä varma, en lähtisi pois. Eivätkä nämä ole mitkään lopulliset hyvästit, hän lisäsi hymyillen, ja minä koetin hymyillä takaisin. – Olen aina tukenasi, kun tarvitset.

Hän syleili minua, ja yritin olla tukehtumatta siihen vääräämättömään tosiasiaan, että ikävöisin häntä sanomattoman paljon. Hän oli aina seisonut rinnallani. Joka kerta, kun olin palannut Montrealiin ja astunut kirjakauppaan, Francesin hymy oli ollut lämmin ja kutsuva kuin kuuma kaakao kylmänä päivänä.

Annoin hänen heijata minua, kunnes ovi äkkiä avautui ja sen yllä riippuvien kellojen helinä täytti liikkeen.

Joidenkin polkujen on tarkoitus risteytyä

#hyvänmielenkirjat

Harper on suunnitellut tulevaisuutensa pienintä yksityiskoh-
taa myöten. Hän opiskelee Torontossa kirjallisuutta, ja hänel-
lä on jo tiedossa unelmiensa työpaikka isossa kustantamossa.
Mutta sitten hänen isoäitinsä Sophia kuolee ja Harper perii
isoäidin rakkaan kirjakaupan. Hänen on tehtävä ratkaiseva
päätos: jatkaako opiskelua vai alkaako pyörittää kirjakauppaa
Montrealissa.

Harper matkustaa siskonsa loma-asunnolle Prinssi Edwardin
saarelle pohtimaan päätöstä. Saarella hän törmää ensirakkau-
teensa Treyhin eikä kemia heidän välillään ole kadonnut min-
nekään. Trey on kaikessa ärsyttävyydessäänkin edelleen ihana
ja komea. Harperin kamppaillessa rakkauden ja päättämät-
tömyyden viidakossa alkavat myös menneisyyden salaisuudet
kuplia pintaan kuin laava tulivuoren sisältä.

84.2

ISBN 978-952-403-271-1

BAZAR

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI